

Weet je nog?

Nora Roberts bij Boekeryj:

Het eiland van de drie zusters-trilogie

- 1 *Dansen op lucht*
- 2 *Hemel en aarde*
- 3 *Spelen met vuur*

Ierse trilogie

- 1 *Meer dan liefde*
- 2 *Gesloten hart*
- 3 *Vergeet haar niet*

Teken van Zeven-trilogie

- 1 *Verbonden door het lot*
- 2 *Op zoek naar de bron*
- 3 *De kracht van het hart*

Sterren-trilogie

- 1 *Een ster van vuur*
- 2 *De baai der zuchten*
- 3 *Het glazen eiland*

De villa

Droomwereld

Het eind van de rivier

Nachtmuziek

De schuilplaats

Thuishaven

Begraaf het verleden

Geboorterecht

Het noorderlicht

De gloed van vuur

Een nieuw begin

Het heetst van de dag

Eerbetoon

Vastberaden

De zoektocht

Vuurdoop

De ooggetuige

Het strandhuis

De schilder

Geliefde illusie

Terug naar huis

De obsessie

Publiek geheim

Bij zonsondergang

Weet je nog?

Nora Roberts als J.D. Robb bij Boekeryj:

Thrillers:

Vermoord naakt

Vermoorde reputaties

Vermoorde schoonheid

Vermoord in extase

Plechtig vermoord

Vermoord uit wraak

Vermoorde liefde

Vermoorde harten

Explosief vermoord

Vermoorde getuige

Rechtvaardig vermoord

E-booknovelles:

Bij nacht vermoord

Vermoorde vaders

Vermoord fantoom

Bloedig vermoord

Ritueel vermoord

Vermoord en vermist

www.jdrobb.nl

www.noraroberts.com

www.boekeryj.nl

Nora Roberts

Weet je nog?

Als Laine Tavish' gevaarlijke verleden haar inhaalt,
krijgt ze hulp van de knappe Max Gannon.
Jaren later zoekt Eve Dallas verder naar de waarheid.

ISBN 978-90-225-8084-4

ISBN 978-94-023-0903-4 (e-book)

NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Remember When*

Oorspronkelijke uitgever: G.P. Putnam's Sons, New York

Vertaling: Iris Bol en Marcel Rouwé, Fast Forward Translations

Omslagontwerp: Johannes Wiebel | Punchdesign, München

Omslagbeeld: Shutterstock

Zetwerk: Mat-Zet bv, Soest

© 2003 Nora Roberts

Nederlandstalige uitgave © 2017 Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Kay McComas,

*die min of meer een muziekinstrument bespeelt,
maar wel de allerbeste vriendin is*

DEEL I

Tuk op andermans geld,
maar verkwistend met zijn eigen bezit

SALLUSTIUS

Maar als ik niet mezelf ben,
wie ter wereld ben ik dan?

LEWIS CARROLL

1

Een donderslag die klonk als een heroïsche boer volgde het vreemde mannetje de winkel in. Hij keek verontschuldigend rond, alsof het onbeleefde geluid door hem was gemaakt in plaats van door de natuur, en stak een pakje onder zijn arm zodat hij zijn zwart-wit gestreepte paraplu dicht kon doen.

Zowel de paraplu als de man drupte enigszins treurig op de keurige vierkante mat die binnen voor de deur lag, terwijl buiten de koude lenteregen op de straten en stoepen kletterde. Hij bleef staan waar hij stond, alsof hij niet zeker wist of hij welkom was.

Laine draaide haar hoofd om en wierp hem een glimlach toe die alleen warmte en gemoedelijkheid uitstraalde. Het was een gezichtsuitdrukking die haar vrienden haar ‘beleefde winkeliers’-glimlach zouden hebben genoemd.

Nou, ze wás verdorie een beleefde winkelier, al werd die kwalificatie op dat moment zwaar op de proef gesteld.

Als ze had geweten dat de regen klanten naar de winkel zou lokken in plaats van ze weg te houden, zou ze Jenny die dag niet vrij hebben gegeven. Niet dat ze iets op de klandizie tegen had. Als vrouw opende je geen winkel als je geen klanten wilde, ongeacht het weer. En als vrouw opende je zeker geen winkel in een klein Amerikaans stadje zonder te beseffen dat je evenveel tijd kwijt zou zijn met kletsen, luisteren en voor scheidsrechter spelen bij meningsverschillen als met het afrekenen van verkopen.

En dat was prima, dacht Laine. Maar als Jenny nu in de winkel was geweest in plaats van thuis lekker haar teennagels te lakken en naar soaps te kijken, dan zou zij zich over de Tweeling moeten ontfermen.

Darla Price Davis en Carla Price Gohen hadden hun haar dezelfde tint asblond geverfd. Ze droegen een identieke gladde blauwe regenjas

en hadden bijpassende hobotassen. Ze maakten elkaars zinnen af en communiceerden in een soort code die bestond uit het vaak optrekken van wenkbrauwen, tuiten van lippen, ophalen van schouders en knikken met het hoofd.

Wat misschien schattig was bij meisjes van acht was ronduit bizar bij vrouwen van achtenveertig.

Maar goed, dacht Laine bij zichzelf, de dames kwamen nooit naar Remember When zonder diep in de buidel te tasten. Het mocht dan uren duren voordat ze hun hand in die buidel staken, maar uiteindelijk zou de kassa rinkelen. Er waren maar weinig dingen die Laine zo blij maakten als het gerinkel van de kassa.

Vandaag was de Tweeling op jacht naar een verlovingsgeschenk voor hun nicht, en de striemende regen en bulderende donderslagen hadden hen niet weerhouden. Het jonge, doorweekte stel dat – naar eigen zeggen – spontaan de afslag naar Angel's Gap had genomen op doorreis naar Washington had zich er ook niet door laten afschrikken.

Net zomin als het natte mannetje met de gestreepte paraplu dat er, voor zover Laine kon beoordelen, een beetje geagiteerd en verloren uitzag.

Daarom maakte ze haar glimlach nog een tikje warmer. 'Ik kom zo bij u,' riep ze, waarna ze haar aandacht weer op de Tweeling richtte.

'Waarom kijken jullie niet nog even rond?' stelde ze voor. 'Denk er even over na. Zodra ik...'

Toen Darla's hand zich om haar pols klampte, wist Laine dat er geen ontsnappen aan was.

'We moeten iets kiezen. Carrie is ongeveer van jouw leeftijd, liefje. Wat zou jij willen hebben als verlovingsgeschenk?'

Laine hoefde de code niet te ontcijferen om die weinig subtiele steek onder water te begrijpen. Ze was tenslotte achtentwintig en niet getrouwd. Niet verloofd. Ze maakte de laatste tijd zelfs niet met iemand in het bijzonder afspraakjes. En dat beschouwde de Price-tweeling als een misdaad tegen de natuur.

'Weet je,' sprak Carla, 'Carrie heeft haar Paul afgelopen herfst ontmoet bij de spaghettisoirée van Kawanian. Je moet echt vaker onder de mensen komen, Laine.'

'Ja, dat is waar,' beaamde ze met een innemende glimlach. Als ik tenminste een relatie wil met een kalende, gescheiden accountant met

permanent een voorhoofdsholteontsteking, dacht ze erachteraan. ‘Wat jullie ook kiezen, ik weet zeker dat Carrie er blij mee zal zijn. Maar misschien moet een verlovingsgeschenk van haar tantes persoonlijker zijn dan de kandelaars. Die zijn prachtig, maar het kaptafelgarnituur is zo vrouwelijk.’ Ze pakte de borstel met de verzilverde achterkant van het garnituur dat de Tweeling eventueel wilde kopen. ‘Ik stel me voor dat die vroeger door een andere bruid is gebruikt op haar huwelijksnacht.’

‘Iets persoonlijker,’ begon Darla. ‘Iets...’

‘... meisjesachtiger! Ja! We kunnen die kandelaars kopen als...’

‘... huwelijksgeschenk. Maar misschien moeten we eerst de sieraden gaan bekijken voor we het kaptafelgarnituur gaan kopen. Iets met parels? Iets...’

‘... ouds dat ze kan dragen op haar trouwdag. Leg de kandelaars én het kaptafelgarnituur maar even apart, schat. Voor we een besluit nemen, gaan we even bij de sieraden kijken.’

De conversatie uit de twee identiek koraalrood gestifte monden stuurde heen en weer als een tennisbal die werd geserveerd en daarna werd teruggeslagen. Laine feliciteerde zichzelf met haar vaardigheid en concentratie om bij te houden wie wat zei.

‘Goed idee.’ Laine tilde de prachtige oude kandelaars van Dresden-porselein op. Niemand kon beweren dat de Tweeling geen smaak had of terughoudend was met het gebruik van de creditcard.

Ze wilde net met de kandelaars naar de toonbank lopen toen de kleine man haar pad kruiste.

Ze stond oog in oog met hem, en zijn ogen hadden een bleke, waterig blauwe tint en waren rooddoorlopen door slaapgebrek, alcohol of allergieën. Laine hield het op slaapgebrek, aangezien er onder die ogen ook dikke wallen van vermoeidheid zaten. Hij had een bos grijs kroeshaar dat door de regen alle kanten uit piekte. Hij droeg een dure Burberry-jas en had een paraplu van drie dollar bij zich. Ze nam aan dat hij zich die ochtend heel snel had geschoren, want op zijn kaak had hij een plukje grijze stoppels overgeslagen.

‘Laine.’

Hij zei haar naam met een soort indringendheid en intimiteit, waardoor haar glimlach plaatsmaakte voor beleefde verwarring.

‘Ja? Het spijt me, maar ken ik u?’

‘Je weet niet meer wie ik ben.’ Zijn lichaam leek ineen te zakken. ‘Het is ook een hele tijd geleden, maar ik dacht...’

‘Mevrouw!’ riep de vrouw die op weg was naar Washington. ‘Verstuurt u ook?’

‘Jazeker.’ Ze hoorde de Tweeling een van hun stenodiscussies voeren over oorbellen en broches, en ze voelde een spontane aankoop aankomen van het stel uit Washington. En het mannetje staarde haar aan met een hoopvolle intimiteit waardoor haar huid koud werd.

‘Het spijt me, ik heb het vanochtend ontzettend druk.’ Ze deed een stap opzij naar de toonbank en zette de kandelaars neer. Intimiteit hoorde bij het ritme in kleine stadjes, bracht ze zichzelf in herinnering. De man was waarschijnlijk al eens eerder in de winkel geweest, maar ze kon hem even niet plaatsen. ‘Is er iets specifiëks waar ik u mee van dienst kan zijn? Of wilt u even rondkijken?’

‘Ik heb je hulp nodig. De tijd dringt.’ Hij pakte een kaartje en drukte het in haar hand. ‘Bel me op dit nummer, zo snel mogelijk.’

‘Meneer...’ Ze wierp een korte blik op het kaartje en las zijn naam. ‘Peterson. Ik begrijp het niet helemaal. Wilt u soms iets verkopen?’

‘Nee. Nee.’ Zijn lachje klonk wat hysterisch, waardoor Laine dankbaar was dat er zo veel klanten in de winkel waren. ‘Niet meer. Ik zal alles uitleggen, maar niet nu.’ Hij keek om zich heen in de winkel. ‘Niet hier. Ik had hier niet moeten komen. Bel dat nummer.’

Hij legde een hand op de hare op een manier waardoor Laine zich moest verzetten tegen de automatische neiging om zich los te trekken. ‘Beloof het.’

Hij rook naar regen en zeep en... Brut, besefte ze. Door de aftershave probeerde iets van een herinnering haar hersens te bereiken. Maar toen zijn vingers zich om de hare verstrakten en hij ‘Beloof het’ herhaalde op een rauwe fluisterton, zag ze alleen nog maar een rare man in een natte jas.

‘Natuurlijk.’

Ze keek hem na terwijl hij naar de deur liep en de goedkope paraplu openklapte. Ze slaakte een zucht van verlichting toen hij de regen in stapte. Vreemd, was haar enige gedachte, maar ze bestudeerde het kaartje een poosje.

Hoewel zijn naam, Jasper R. Peterson, erop gedrukt stond, zag ze dat het telefoonnummer daaronder met de hand was geschreven en twee keer was onderstreept.

Ze stopte het kaartje in haar zak en liep naar het stel op doorreis om hun een subtiel zetje te geven om iets te kopen, maar bij het horen van geschrokken kreten en piepende remmen op het natte wegdek draaide ze zich met een ruk om. Er klonk een afschuwelijk geluid, een doffe klap die ze nooit zou vergeten. Net zoals ze de aanblik nooit zou vergeten van het vreemde, kleine mannetje in zijn modieuze jas dat tegen haar etalage werd gesmeten.

Ze rende de deur uit, de stromende regen in. Voetstappen dreunden op het trottoir en ergens vlakbij klonk het krakende geluid van metaal op metaal, vergezeld van versplinterend glas.

‘Meneer Peterson.’ Laine pakte zijn hand en boog zich over hem heen in een erbarmelijke poging om zijn bebloede gezicht tegen de regen te beschermen. ‘Niet bewegen. Bel een ziekenwagen!’ schreeuwde ze. Ze rukte haar jasje uit en bedekte hem daar zo goed mogelijk mee.

‘Heb hem gezien. Heb hem gezien. Had niet moeten komen. Laine.’
‘Er is hulp onderweg.’

‘Heb het voor je bewaard. Hij wilde dat ik het aan jou zou geven.’

‘Alles komt goed.’ Ze veegde haar druipnatte haar uit haar ogen en pakte de paraplu die iemand haar aanreikte. Die hield ze schuin boven hem en ze boog zich verder naar hem toe terwijl hij zwakjes aan haar hand trok.

‘Wees voorzichtig. Het spijt me. Wees voorzichtig.’

‘Dat zal ik doen. Natuurlijk zal ik dat doen. Probeert u rustig te blijven en vol te houden, meneer Peterson. Er is hulp onderweg.’

‘Je weet het niet meer.’ Er druppelde bloed uit zijn mond terwijl hij glimlachte. ‘Kleine Lainie.’ Hij haalde bevend adem en hoestte bloed op. Ze hoorde de sirenes terwijl hij begon te zingen met een iele, raspende stem.

‘*Pack up all my care and woe,*’ zong hij en hij haalde piepend adem.
‘*Bye, bye, blackbird.*’

Ze staaarde naar zijn gehavende gezicht terwijl haar toch al koude huid begon te tintelen. Herinneringen, die ze heel lang had weggestopt, keerden terug. ‘Oom Willy? O mijn god.’

‘Dat vond je vroeger altijd een leuk liedje. Ik heb het verknald,’ zei hij ademloos. ‘Het spijt me. Dacht dat het veilig was. Had niet moeten komen.’

‘Ik begrijp het niet.’ Tranen brandden in haar keel en stroomden

over haar wangen. Hij was stervende. Hij was stervende omdat zij hem niet had herkend, omdat zij hem de regen had ingestuurd. ‘Het spijt me. Het spijt me zo.’

‘Hij weet nu waar je bent.’ Zijn ogen draaiden naar boven in de kassen. ‘Verstop het keffertje.’

‘Wat?’ Ze boog zich nog dichter naar hem toe tot haar lippen de zijne bijna raakten. ‘Wat?’ Maar de hand die ze in de hare hield werd slap.

Ambulanceverplegers duwden haar opzij. Ze hoorde hun korte, bondige dialoog – medische codes die ze kende van de televisie, en die ze zelf bijna kon opdreunen. Maar dit was echt. Het bloed dat wegspoeelde in de regen was echt.

Ze hoorde een vrouw snikken die telkens opnieuw met schelle stem zei: ‘Hij rende zomaar voor me de straat op. Ik kon niet meer stoppen. Hij rende zo voor de auto. Is alles goed met hem? Is alles goed met hem? Is alles goed met hem?’

Nee, wilde Laine zeggen. Het is niet goed met hem.

‘Kom naar binnen, liefje.’ Darla sloeg een arm om Laines schouders en trok haar naar achteren. ‘Je bent doorweekt. Hier kun je toch niets meer doen.’

‘Ik zou iets moeten doen.’ Ze keek omlaag naar de kapotte paraplu waarvan de vrolijke strepen nu waren besmeurd met vuil en bloedspetters.

Ze had hem voor de haard moeten laten plaatsnemen. Ze had hem een warm drankje moeten geven terwijl hij opdroogde en opwarmde voor de kleine haard. Dan zou hij nog hebben geleefd en haar verhaaltjes en gekke grapjes hebben verteld.

Maar ze had hem niet herkend en daarom was hij nu stervende.

Ze kon niet naar binnen gaan, uit de regen, en hem achterlaten bij vreemden. Maar het enige wat ze hier kon doen was hulpeloos toekijken terwijl het ambulancepersoneel tevergeefs het leven probeerde te redden van de man die vroeger om haar flauwe kindergrapjes had gelachen en gekke liedjes had gezongen. Hij stierf voor de winkel die ze met hard werken had opgebouwd en liet bij haar voordeur alle herinneringen achter waarvan ze had gedacht dat ze eraan was ontsnapt.

Ze was zakenvrouw, een integer lid van de gemeenschap, en een bedriegster. In de achterkamer van haar winkel schonk ze twee bekers koffie in, terwijl ze wist dat ze op het punt stond om te liegen tegen een man die ze als vriend beschouwde. En dat ze stellig zou beweren dat ze een man van wie ze ooit had gehouden niet kende.

Ze deed haar best om wat te kalmeren en haalde haar handen door de vochtige massa felrood haar, die ze doorgaans in een bobkapsel tot op haar schouders droeg. Ze was bleek en de regen had de make-up weggespoeld die ze altijd zorgvuldig opdeed, met als gevolg dat de sproeten op haar smalle neus en haar jukbeenderen extra opvielen. Haar ogen, helder Vikingblauw, stonden glazig van schrik en verdriet. Haar mond, net iets te breed voor haar hoekige gezicht, wilde trillen.

In de kleine spiegel met de vergulde houten lijst die in haar kantoor hing bestudeerde ze haar spiegelbeeld. En zag ze zichzelf hoe ze werkelijk was. Nou, ze zou doen wat nodig was om te overleven. Daar zou Willy beslist begrip voor hebben gehad. Eerst doen wat direct geregeld moest worden, zei ze tegen zichzelf, de rest kwam later wel.

Ze haalde diep adem, slaakte een bevende zucht en pakte toen de bekers. Haar handen trilden bijna niet meer toen ze de winkelruimte in liep en zich opmaakte om een valse verklaring af te leggen bij de politiecommissaris van Angel's Gap.

'Sorry dat het zo lang duurde,' verontschuldigde ze zich terwijl ze de volle mokken naar de stenen open haard droeg waar Vince Burger stond.

Vince had het postuur van een beer, en een dikke bos asblond haar dat bijna rechtovereind stond, alsof het verbaasd was om zich op zo'n breed, gemoedelijk gezicht te bevinden. Zijn ogen, flets blauw met in de hoeken rimpeltjes van het knijpen, keken haar meelevend aan.

Hij was Jenny's echtgenoot en hij was een soort broer voor Laine geworden. Maar op dit moment was hij een politiemann, dacht ze, en stond alles waar ze voor had gewerkt op het spel.

'Ga even zitten, Laine. Je hebt een flinke schok gehad.'

'Ik voel me een beetje verdoofd.' Dat was op zich waar, ze hoefde niet over alles te liegen. Toch liep ze een stukje weg en nam een slok koffie terwijl ze naar de regen buiten staarde, zodat ze niet in zijn meelevende ogen hoefde te kijken. 'Ik vind het fijn dat je hier bent gekomen om persoonlijk mijn verklaring op te nemen, Vince. Ik weet dat je het druk hebt.'

‘Ik nam aan dat je je hier meer op je gemak zou voelen.’

Het was beter om tegen een vriend te liegen dan tegen een vreemde, dacht ze bitter. ‘Ik kan je niet veel vertellen. Ik heb het ongeluk niet gezien. Ik hoorde... ik hoorde de remmen, geschreeuw, een afschuwelijke doffe klap en toen zag ik...’ Ze deed haar ogen niet dicht. Als ze dat wel deed, zou ze het opnieuw zien. ‘Ik zag hem tegen de winkelruit belanden, alsof hij ertegenaan werd gesmeten. Ik ben naar buiten gered en bij hem gebleven tot de ambulanceverplegers kwamen. Ze waren er snel. Er leken uren te zijn verstreken, maar het waren maar een paar minuten.’

‘Voor het ongeluk was hij hier binnen.’

Nu deed ze haar ogen wel dicht, en ze bereidde zich voor om te doen wat nodig was om zichzelf te beschermen. ‘Ja. Ik had vanochtend een paar klanten. Dat bewijst maar dat ik Jenny nooit vrij moet geven. De Tweeling was in de winkel, en een stel dat op doorreis was naar Washington. Ik was druk bezig toen hij binnenkwam. Hij heeft eerst een tijdje rondgekeken.’

‘Die vrouw van buiten de stad zei dat ze dacht dat jullie elkaar kenden.’

‘Echt waar?’ Laine draaide zich om en zorgde dat er een verbaasde uitdrukking op haar gezicht lag, een beetje zoals een vaardige kunstenaar op een portret zou schilderen. Ze liep terug en ging in een van de twee leunstoelen zitten die ze voor de haard had gezet. ‘Ik zou niet weten waarom.’

‘Het was maar een indruk,’ zei Vince schouderophalend. Omdat hij altijd rekening hield met zijn afmetingen, ging hij langzaam en voorzichtig in de andere stoel zitten. ‘Ze zei dat hij je hand vastpakte.’

‘Nou, we hebben elkaar de hand gedrukt, en hij heeft me zijn kaartje gegeven.’ Laine haalde het uit haar zak en dwong zichzelf om Vince te blijven aankijken. Het vuur in de haard knapte en hoewel ze de hitte op haar huid voelde, had ze het koud. Ijskoud. ‘Hij zei dat hij me wilde spreken wanneer ik het minder druk had. Dat hij misschien iets had om te verkopen. Dat doen mensen vaak,’ voegde ze eraan toe terwijl ze Vince het kaartje aanbod. ‘Zo houd ik de zaak draaiend.’

‘Juist.’ Hij stak het kaartje in zijn borstzak. ‘Is je verder nog iets aan hem opgevallen?’

‘Alleen dat hij een mooie overjas droeg en een rare paraplu bij zich

had... en dat hij me niet het type leek dat door kleine stadjes slentert. Hij had een uitstraling van de grote stad.'

'Dat had jij een paar jaar geleden ook. Om precies te zijn...' Hij kneep zijn ogen tot spleetjes, en wreef met zijn duim over haar wang. 'Kleeft dat nog steeds een beetje aan je.'

Ze grinnikte, omdat hij dat verwachtte. 'Ik wou dat ik je meer kon vertellen, Vince. Het is echt afschuwelijk wat er gebeurd is.'

'Ik kan je zeggen dat we vier verschillende getuigenverklaringen hebben. En in alle vier wordt gezegd dat de man zomaar de straat op rende, recht voor de auto. Alsof hij ergens bang voor was. Had jij de indruk dat hij ergens bang voor was, Laine?'

'Zo goed heb ik niet op hem gelet, Vince. Om je de waarheid te zeggen, heb ik hem afgepoeierd toen ik besepte dat hij niets kwam kopen. Ik had klanten in de zaak.' Ze schudde haar hoofd toen haar stem brak. 'Dat lijkt nu zo gevoelloos.'

De hand die Vince troostend op de hare legde, gaf haar een rotgevoel. 'Jij wist niet wat er zou gebeuren. Jij was als eerste bij hem.'

'Hij lag vlak voor de winkel.' Ze spoelde het verdriet uit haar keel door een grote slok koffie te nemen, waardoor hij zijn hand weg moest halen. 'Bijna voor de deur.'

'Hij heeft met je gepraat.'

'Ja.' Ze nam nog een slok koffie. 'Maar daar kon ik geen touw aan vastknopen. Hij heeft een paar keer gezegd dat het hem speet. Ik denk niet dat hij wist wie ik was of wat er was gebeurd. Volgens mij was hij aan het ijlen. Het ambulancepersoneel kwam erbij en... en toen is hij gestorven. Wat ga je nu doen? Ik bedoel, hij komt hier niet vandaan. Dat telefoonnummer is een nummer uit New York. Ik vraag me af of hij, nou... of hij gewoon op doorreis was, en waar hij naartoe ging, waar hij vandaan kwam?'

'Dat gaan we allemaal uitzoeken, zodat we zijn nabestaanden kunnen inlichten.' Vince ging staan en legde een hand op haar schouder. 'Ik ga niet tegen je zeggen dat je het uit je hoofd moet zetten, Laine. Dat lukt je toch niet, althans voorlopig niet. Ik ga je wel vertellen dat je alles hebt gedaan wat je kon. En meer kun je niet doen.'

'Dank je wel. Ik doe de winkel maar dicht voor de rest van de dag. Ik wil naar huis.'

'Goed idee. Wil je een lift?'